

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.769 van 7 juli 2026
in de zaak A. 247.107/VII-43.141**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Julien Hardy en Marie Hennico
 kantoor houdend te 1348 Louvain-la-Neuve
 rue de la Draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 januari 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 338.471 van 22 december 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 3 februari 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Eerste onderdeel van het enige middel

1. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en artikel 39/65
van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,
de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) aan de Raad
voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te
motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is

gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en leiden aldus tot een gemis aan motivering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volgens verzoeker in het bestreden arrest nagelaten uiteen te zetten “waarin de verzoeker op het ogenblik van de uitspraak een actuele bedreiging vormt, anders dan door te verwijzen naar de aard en de ernst van het misdrijf waarvoor hij reeds veroordeeld is” en hij “antwoordt [niet] op het middel dat deze automatische gelijkstelling in strijd is met het Unierecht”. Verzoeker baseert deze stelling op een welbepaalde overweging uit de aanvankelijk bestreden beslissing:

“Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er kan verder gesteld worden dat de criminele feiten, namelijk het telen van cannabis en de import, het vervoer en de verkoop van cocaïne, waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig zijn, dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om vast te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving.”

Aangaande de door verzoeker in dit verband opgeworpen schending van artikel 14 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vooreerst:

“Dient, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU, vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van Richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013.

Voormeld artikel van Richtlijn 2011/95/EU werd omgezet in Belgisch recht in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op de schending van artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU. Met de inhoud en de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.”

Voor wat betreft de toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoert, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “in de bestreden beslissing met reden [wordt] aangegeven: ‘Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdelingen een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving”. Voor wat betreft de tweede voorwaarde, met name het gevaar dat de betrokkene moet vormen voor de samenleving, overweegt hij vervolgens:

“Met betrekking tot het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

‘De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. U werd bij uw onderhoud omstandig gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U verklaarde in dit verband geen gevaar voor de samenleving te zijn en geen toekomstige veroordeling meer te zullen oplopen. U heeft spijt van de door u gepleegde daden en werkt aan uzelf [...].

Er kan in uw hoofde echter vastgesteld worden dat er wel degelijk sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Zo (...) dient erop te worden gewezen dat u door het plegen van inbreuken op de drugswetgeving, ondanks uw persoonlijke angst voor drugs en ondanks uw besef dat drugs voor uw persoonlijke gezondheid niet goed zijn waardoor u persoonlijk nooit drugs uitgetprobeerd heeft [...], blijk geeft van een criminele ingesteldheid dat u zich laat leiden door gemakkelijk geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder groot gevaar dat drugs met zich meebrengen voor de volksgezondheid en de maatschappij in het algemeen. Zo kan ook hier opnieuw in herinnering worden gebracht dat het verhandelen van drugs de verslaving van anderen in stand houdt en dat dit ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren. Hiernaar wordt in het kader van uw eerste veroordeling voorafgaand aan uw veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel ook verwezen ([...] vonnis Dendermonde, p. 38; arrest Gent, p. 16).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd ook reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land

BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

‘46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).’ (RvV, nr. 181 022 van 20 januari 2017).’

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Betreffende het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving, wordt in de bestreden beslissing voorts geheel terecht gesteld:

‘Er kan daarnaast gewezen worden op uw herhaalde veroordelingen en de lange incriminatie-duur. Op 12 oktober 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf veroordeeld voor de teelt van verdovende middelen te Dendermonde in de periode van 1 juni 2019 tot 24 juni 2020 en te Sint-Truiden in de periode van 1 juli 2019 tot 1 augustus 2020. De rechtbank kende u uitstel toe voor de hele hoofdgevangenisstraf (behoudens de reeds ondergane voorhechtenis), waarbij de rechtbank hoopte dat de gedachte dat dit uitstel zou kunnen worden herroepen wanneer u nieuwe feiten zou plegen preventief zou werken. U herinnerde zich dat de Dendermondse rechter u erop gewezen had dat drugs de samenleving schade toebrengen [...]. Het vonnis van de rechtbank van Dendermonde werd op 22 november 2022 voor wat u betreft integraal bevestigd door het hof van beroep van Gent. Deze veroordeling belette u echter niet om nieuwe feiten te plegen, integendeel. Op 22 februari 2024 werd u opnieuw veroordeeld, dit keer door de correctionele rechtbank van Brussel, voor drugsfeiten die u pleegde tussen 2 januari 2021, i.e. nauwelijks twee dagen na uw vrijlating uit de gevangenis van Dendermonde op 31 december 2020 (vonnis Brussel, p. 42), en 14 december 2022. U werd bijgevolg reeds twee keer veroordeeld voor bijzonder ernstige drugsfeiten die u jarenlang, ondanks een eerdere veroordeling waarbij u de gunst van uitstel werd verleend en ondanks een detentieperiode in de gevangenis, bleef plegen. Met uw blote beweringen dat er in de toekomst geen veroordeling meer zal volgen [...] gaat u bijgevolg volledig voorbij aan de kans die u in het verleden heeft gekregen om uw crimineel gedrag stop te zetten maar die u manifest niet heeft gegrepen.’

Verzoeker voert ook ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd: ‘Met betrekking tot uw spijt en schuldinzicht kunnen voorts de volgende opmerkingen gemaakt worden. U beweerde ten overstaan van het Commissariaat-generaal weliswaar verschillende keren spijt te hebben van de fouten die u heeft gemaakt [...]. Deze spijt kon u echter moeilijk concretiseren. Gevraagd waarvan u spijt had, antwoordde u immers enkel vaagweg spijt te hebben ‘van alles wat u gedaan had’. Na erop gewezen te zijn dat dit toch wel een vaag antwoord was, bleek u voornamelijk spijt te hebben van de negatieve invloed van uw slechte entourage op u waardoor u uiteindelijk in de gevangenis terecht was gekomen. Gevraagd wie die ‘slechte entourage’ was, verwees u naar uw voormalige schoonbroer [...] – u dacht dat hij deel van de familie uitmaakte maar beseft nu dat hij jullie gewoon gebruikte – en naar [...]. U merkte in dit verband op dat uw zwakte erin bestaat gemakkelijk mensen te geloven en vertrouwen te geven. Erop gewezen dat u samen met verschillende familieleden (onder wie uw broers en uw zus) werd veroordeeld, meende u dat uw broers u niet op het slechte pad zouden brengen [...]. Door de verantwoordelijkheid voor uw daden in de schoenen te schuiven van de twee personen die uw slechte entourage zouden uitmaken gaat u echter compleet voorbij aan uw definitieve veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel waaruit blijkt dat u (samen met uw broers [...] en uw zus [...]) onder meer veroordeeld werd voor de deelname aan de besluitvorming van de criminele vereniging waartoe u behoorde. Door het minimaliseren van uw eigen verantwoordelijkheid voor de door u gestelde daden kan u uiteraard geen oprechte spijt noch schuldinzicht aantonen. Bovendien kan, gelet op uw verklaring dat u gemakkelijk vertrouwen geeft aan mensen met slechte intenties hoegenaamd niet uitgesloten worden dat u in de toekomst opnieuw mensen ontmoet die slechte intenties hebben en aan wie u uw vertrouwen en uw medewerking verleent.

Ofschoon u ten overstaan van het Commissariaat-generaal erkende de feiten waarvoor u veroordeeld werd te hebben gepleegd [...], blijkt uit de verschillende vonnissen dat u ten overstaan van de rechercheurs of de rechter uw bijdrage bij diezelfde feiten hetzij ontkend hetzij extreem geminimaliseerd heeft. Hieruit kan dan ook moeilijk spijt en schuldinzicht afgeleid worden:

- Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde blijkt dat uw verklaringen als zou u uw auto aan [...] uitgeleend hebben (die die dan gebruikte voor zijn drugsactiviteiten) – deze uitleg hield u ten overstaan van het Commissariaat-generaal vol [...] – totaal ongeloofwaardig waren (vonnis Dendermonde, p. 34). De rechter in beroep had het dan ook over uw totale onverschilligheid ten aanzien van de gevolgen van de door u gepleegde bewezen drugsmisdriven voor de maatschappij in het algemeen en voor de gebruikers in het bijzonder (arrest Gent, p. 16).

- Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel blijkt dat u aanvankelijk elke deelname aan de cannabisplantages en de verkoop van cocaïne betwistte. Ook tijdens uw verhoren op 5 april 2023 en 8 mei 2023 bleef u ontkennen. U gaf hoogstens toe dat een kompaan u foto's van cannabisplanten had toegestuurd zonder dat u wist waarom hij dit deed en erkende dat u hem raad had gegeven over cannabisplanten zonder dat u actief aan de cannabisplantages had deelgenomen. Tijdens de zitting erkende u uw neef bij de cannabisplantage geholpen te hebben door voedsel en medicatie te brengen, maar ontkende u drugs te hebben vervoerd of verkocht (vonnis Brussel, p. 34-35). U ontkende ten slotte deelgenomen te hebben aan het beslissingsproces van de criminele organisatie waarvan u deel uitmaakte (vonnis Brussel, p. 41). Uw bewering dat u de feiten waarvoor u door de correctionele rechtbank van Brussel heeft aanvaard [...] klopt dus niet.

De vaststelling dat u enerzijds voor de rechter altijd uw betrokkenheid bij de feiten betwistte of erg minimaliseerde, maar dat u anderzijds ten overstaan van het

Commissariaat-generaal, dat uw vluchtelingenstatus herevalueert na uw definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, uw betrokkenheid hierbij erkent en uw spijt hierover uit, doet sterk vermoeden dat u de inhoud van uw verklaringen aanpast in functie van uw gesprekspartner en in functie van het resultaat dat u wenst te bekomen. Dat u steevast de door u gepleegde feiten voor de rechter ontkend of geminimaliseerd heeft, ofschoon u die volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal wel degelijk heeft gepleegd, tast de oprechtheid van uw beweringen inzake uw schuldinzicht dan ook opnieuw ernstig aan.'

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij de door hem gepleegde feiten tracht te vergoelijken door zijn jeugdige leeftijd, dient immers te worden opgemerkt dat zulks andermaal blijkt geeft van weinig schuldinzicht. Verzoeker was ten tijde van de feiten die door hem werden gepleegd reeds meerderjarig. Bovendien koos hij ervoor om, dit nadat hij op volwassen leeftijd reeds eerder werd veroordeeld voor ernstige, druggerelateerde feiten en nadat hij werd vrijgelaten, zijn criminele activiteiten onmiddellijk te hervatten en hierin jarenlang te persisteren.

Dat verzoeker geen blijkt geeft van het vereiste schuldinzicht, blijkt eveneens duidelijk uit het feit dat hij in het onderhavige verzoekschrift nogmaals zijn eigen rol in de door hem gepleegde feiten tracht te minimaliseren en doordat hij de verantwoordelijkheid daarvan bij derde, 'kwaadwillenden' tracht te leggen. Omwille van de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, getuigt dit niet van oprechte spijt en schuldinzicht. Verzoeker laat de terechte vaststelling verder volledig onverlet dat hij zijn beweerde spijt nauwelijks bleek te kunnen concretiseren, dat hij, wanneer er werd gevraagd waarvan hij spijt had, verviel in vage bewoordingen en dat hij uiteindelijk voornamelijk spijt bleek te hebben van de beweerde negatieve invloed van zijn entourage, waardoor hij uiteindelijk in de gevangenis was terechtgekomen.

Voorts kan uit het feit dat verzoeker voor de rechter in zowel Dendermonde als Brussel de door hem gepleegde feiten op extreme wijze trachtte te minimaliseren en zijn bijdrage in deze feiten trachtte te ontkennen maar dat verzoeker bij het CGVS zijn betrokkenheid bij deze feiten wel erkende en zijn spijt betuigde, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker er niet voor terugdeinst om de inhoud van zijn verklaringen aan te passen afhankelijk van de overheidsinstantie waarvoor hij verschijnt en naargelang het resultaat dat hij daarbij wenst te behalen. Dat verzoeker de feiten die hij blijkens zijn definitieve veroordeling heeft gepleegd en waarbij hij zijn rol in deze feiten aldus niet langer kon ontkennen bij het CGVS erkende en in dit kader zijn spijt betuigde, getuigt in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt aldus niet van een oprecht en in de gevangenis gewonnen schuldinzicht en kan zijn ingegeven vanuit louter opportunistische redenen. Zo verzoeker werkelijk oprecht spijt en schuldinzicht vertoonde, kon worden verwacht dat hij zulks ook reeds voor de rechter zou hebben gedaan in plaats van zich aldaar te gedragen op de voormelde wijze.

Eveneens wordt in het kader van het voorgaande in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

'Tot slot onderstreept het Commissariaat-generaal dat uit de verschillende vonnissen blijkt dat uw handelen ingegeven was door financieel gewin (vonnis Dendermonde, p. 36; p. 38; vonnis Brussel, p. 71). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat u, die momenteel ongeveer 43000 euro schulden heeft [...], al twee keer voor drugsdelicten werd veroordeeld, kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten, indien u in de toekomst financiële problemen heeft, derhalve hoegenaamd niet uitgesloten worden.'

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker, dit ongeacht en in volle wetenschap van de (mogelijke) gevolgen en vanuit louter winstbejag, gedurende een lange periode bijzonder ernstige feiten heeft gepleegd. Waar verzoeker benadrukt dat deze feiten dateren van enkele jaren geleden en poneert dat daarom geen actuele dreiging uit deze

feiten mag worden afgeleid, dient te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk als argument kan gelden aangezien verzoeker gedurende deze periode het voorwerp uitmaakte van een strafprocedure en geruime tijd in de gevangenis en onder strikte overheidscontrole heeft vertoefd en bijgevolg geen nieuwe feiten kon plegen. Gelet op verzoekers schuldenlast en het feit dat hij er kennelijk niet voor terugdeinst om louter vanuit financieel gewin bijzonder ernstige feiten te plegen, is er *in casu* wel degelijk sprake van een actueel en reëel risico dat verzoeker vanuit diezelfde louter pecuniaire overwegingen nieuwe feiten zou plegen indien hij in de toekomst financiële problemen zou kennen. Dit geldt nog des te meer daar uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker aangaf erg beïnvloedbaar te zijn en daar ook verzoekers entourage zich klaarblijkelijk inlaat met criminele activiteiten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt aangaande de vraag of verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt in de bestreden beslissing geheel terecht geconcludeerd: ‘Aangezien u recidivist bent, aangezien de oprechtheid van uw beweerde spijt en schuldinzicht niet overtuigend overkomt en aangezien hoegenaamd niet uitgesloten kan worden dat uw financiële moeilijkheden en uw zelfverklaarde zwakte, met name dat u gemakkelijk uw vertrouwen en medewerking verleent aan mensen die niet noodzakelijk goede intenties hebben met de samenleving, ervoor zorgen dat u in de toekomst opnieuw in een slechte entourage terechtkomt, bestaat er dus een groot gevaar dat u in de toekomst opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld. Het feit dat u zich momenteel nog in detentie bevindt, beaamt verder deze stelling.

Dat verzoeker zich gedurende zijn detentie goed gedraagt, zoals verzoeker andermaal benadrukt in het voorliggende verzoekschrift, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd:

‘Uit uw verklaringen blijkt weliswaar nog dat u zich tijdens uw detentie goed gedraagt: u had nog nooit sancties en verblijft dan ook in een autonome eenheid van elf geselecteerde gevangenen wiens celdeuren open zijn van 7.00 uur tot 20.30 uur, u werkt in de gevangenskantine en het gevangenisatelier en speelt in de theatergroep [...]. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u vooralsnog nooit een uitgangsvergunning of penitentiair verlof gekregen heeft al ging u er ten tijde van uw persoonlijk onderhoud wel van uit dat u begin mei 2025 een uitzonderlijke uitgangsvergunning zou krijgen om op medisch onderzoek te gaan. Er werden nog geen beslissingen genomen inzake toekomstige verloven, elektronische enkelband of vervroegde vrijlating [...]. Hoe dan ook doet uw gedrag in de gevangenis naar mening van het Commissariaat-generaal niets af aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u zich in de gevangenis correct lijkt te gedragen – een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat –, houdt niet automatisch in dat u, eens uw detentie afloopt, dergelijk gedrag zal blijven volhouden, zeker omdat hierboven al gebleken is dat u, nadat u eerder al eens tot 31 december 2020 opgesloten was, zie supra, na uw vrijlating onmiddellijk de draad van uw criminele activiteiten terug heeft opgenomen.’

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij vergenoegt zich er immers toe boudweg te poneren dat de voormelde elementen onvoldoende zouden zijn geanalyseerd en in rekening gebracht. Daarmee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terecht vaststellingen dienaangaande

[...]

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing

aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

‘De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Dat u sinds 2013 in België woont, dat u hier school heeft gelopen, dat u hier heeft gewerkt en dat u na uw vrijlating uw werk kan hervatten, dat u een relatie heeft en dat u medische problemen heeft, zoals aangetoond door uw documenten, zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan, maar die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat u een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt. Betreffende de opmerking van uw advocaat dat het arrest van het hof van beroep van Gent niet werd bezorgd, waardoor zijn cliënt, u dus, zich hierover volgens hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet wilde uitspreken [...], erkent het Commissariaat-generaal dat het bewuste arrest inderdaad door een administratieve vergissing niet aan uw advocaat werd bezorgd. Echter, er dient op gewezen te worden dat in uw oproeping wel degelijk duidelijk werd vermeld dat de intrekking van uw vluchtelingenstatus werd overwogen omwille van een nieuw element waaruit blijkt dat u strafrechtelijk veroordeeld werd. Dergelijke omschrijving moet volstaan, temeer daar u in alle redelijkheid heel goed op de hoogte moet zijn van uw veroordeling door het hof van beroep van Gent. U erkende op het einde van het persoonlijk onderhoud bovendien alle redenen meegedeeld te hebben waarom u wilde dat uw status (ondanks uw definitieve veroordelingen) behouden blijft [...].’

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te poneren dat deze documenten onvoldoende werden geanalyseerd of in rekening gebracht, ontkracht verzoeker deze motieven immers op generlei wijze. Ook de stukken die verzoeker bij het voorliggende verzoekschrift voegt, bevatten geen elementen of gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de voormelde vaststellingen.

De stukken die verzoeker neerlegt door middel van zijn aanvullende nota [...], zijn evenmin van zulke aard dat deze een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Dat verzoeker op heden psychologisch wordt begeleid met het oog op zijn socioprofessionele re-integratie, zijn rijbewijs behaalde en terug aan de slag zou kunnen bij zijn vorige werkgever, wordt te dezen niet betwist doch doet geen afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen en volstaat geenszins om te besluiten dat verzoeker, dit in weerwil van de hoger gedane vaststellingen, niet (langer) als een gevaar voor de samenleving kan en moet worden beschouwd. Gelet op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, het langdurige karakter van deze activiteiten, verzoekers gebrek aan schuldinzicht en spijt, verzoekers recidivistische gedragingen in het verleden, het feit dat verzoekers criminele gedrag was ingegeven vanuit louter winstbejag, het gegeven dat verzoeker grote schulden heeft, verzoekers zelfverklaarde beïnvloedbaarheid en het feit dat verzoekers entourage zich klaarblijkelijk ook inlaat met criminele activiteiten, kan niet worden aangenomen dat de voormelde elementen naar de toekomst toe ook maar enige garantie bieden inzake verzoekers gedrag. Dit geldt nog des te meer daar verzoekers houding te dezen eenvoudigweg kan zijn ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om zulks te kunnen aanwenden in het kader van onderhavige procedure.”

Met zijn kritiek, die uitsluitend is gericht tegen een welbepaalde overweging uit de aanvankelijk bestreden beslissing, die overigens niet wordt hernomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat verzoeker geheel voorbij aan de bovenstaande motivering uit het bestreden arrest omtrent de vraag of hij een gevaar vormt voor de

samenleving. Verzoeker toont zodoende geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

Tweede onderdeel van het enige middel

2. Door de voorwaarde van “gevaar voor de samenleving” verkeerd te interpreteren en toe te passen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet, aldus verzoeker.

In de mate dat verzoeker opnieuw verwijst naar de hierboven geciteerde passage uit de aanvankelijk bestreden beslissing om te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van artikel 55/3/1, van de vreemdelingenwet miskent door uit de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf automatisch af te leiden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, gaat verzoeker wederom voorbij aan de hierboven geciteerde motivering uit het bestreden arrest. Uit die motivering blijkt verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk de door artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet en door het Hof van Justitie van de Europese Unie vereiste criteria in zijn beoordeling betreft en concreet aangeeft waarom hij tot een actuele bedreiging van verzoeker voor de samenleving besluit, waarbij ook de elementen na het vonnis tot veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf worden betrokken. Anders dan hoe verzoeker het ziet, blijkt uit die motivering niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarbij beperkt tot een hypothetische benadering van wat verzoeker zou doen in geval van financiële nood. Evenmin blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen actuele beoordeling zou hebben gemaakt die losstaat van de loutere bestraffing van het misdrijf. Verzoeker toont met deze kritiek die berust op een partiële lezing van het bestreden arrest geen schending aan van de voormelde bepaling. In de mate dat verzoeker in wezen een andere feitelijke beoordeling van de voorhanden zijnde elementen voorstelt, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt.

Conclusie

3. Het enige middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams